

de andre Hensyn som Nummer 2, og derfor er ogsaa jeg berettiget til at fremsføre disse Vignelfer, skjøndt jeg skal indrømme, at de halte. Der er i den Henseende en ganske mærkelig Udtalelse i den tidligere Commissions Dom, og det glæder mig, at jeg staaer overfor et æret Medlem af den nu nedsatte Commission. Den tidligere Commission genererer sig ikke — om Forladelse, det Udtryk tør jeg ikke bruge — men er saa venlig at udtale for os ligefrem, „at Apothekerne behøve ikke Materialisterne“. Medlemmerne af Commissionens Fleertal indrømme, at den Ret, de ville give Materialisterne efter deres Fortegnelse, duer ikke til at hde dem et selvstændigt Erhverv, men de ansee det ikke for vigtigt, sige de, at Nogen tager Borgerstab som Materialist. Nu siger vel Næringsloven, at de skulle have denne Ret, og Næringsloven har en bestemt Hensigt dermed, hvad der kan paapeges gennem Forhandlingerne og det Hele, men Commissionens Fleertal siger, at det anseer det ikke af Vigtighed, at man søger et saadant Borgerstab, og derfor har det ikke Betydning, om det, man vil unde dem, kan bevare dem eller ei, thi saa hedder det: „Apothekerne behøve ikke Materialisterne“. Jeg skal atter her anvende en Vignelfe; jeg er vis paa, at Kjøbmændene behøve ikke Høerne paa Landet, eller, da Materialisterne vel maa betragtes som dem, der handle en gros, og Apothekerne som dem, hvis Interesser skal varetages ved, og hvis vigtigste Gjerning skalde være at tilberede det, de købe af Materialisterne, og sælge det i det Smaa, skalde man maastee vende det om, og sige, det er muligt, at Høerne ville sige: Vi behøve ikke Kjøbmændene i Byerne; naar vi blot ikke altfor mange 100 Mile borte have en eller anden stink Grosferer, der vil give god Rabat, naar vi sende Bud efter Varer, behøve vi ikke Kjøbmændene i Byen. Det er i det Hele godt sagt, og den samme ærede Direction for Apothekerforeningen, som har været saa venlig at tilsende os denne Piece, var ogsaa saa venlig at udvikle for den ovennævnte Commission i en Skrivelse af 22de Juli 1859 den samme Tankegang, „at Apothekerne behøve ikke Materialisterne.“ See, det kan nu meget godt være. Jeg har ogsaa hørt andre Næringsdri-

vende sige det Samme; jeg har f. Ex. hørt Skræberne sige, at de behøve ikke de Handlende, der sælge færdigshede Klæder. Ja, det er aldeles naturligt, at de sige det, men at det er noget Overbevisende for os, der indenfor passende Grændser nok ville nogen Frihed i disse Forhold, er en anden Sag. Nu er det imidlertid for en Rægmand lidt dristigt, ja farligt at tale om disse Forhold. Man siger, at man ved at gaae ind paa friere Ideer i den Retning, „kan komme til en Tilstand, som man netop i andre Lande i vore Dage stræber efter at komme bort fra, fordi enhver Indsigtsfuld og Uheldet betragter det som en sand Landeplage.“ Denne Henviisning til andre Lande er altid meget farlig og lidt lidet betydningsfuld alligevel; thi ofte har Den, der henviser, ikke det fornødne Kjendskab til de Forhold, som han omtaler, og mangen en Gang vil den Maalestok, som man henter fra de fremmede Lande, hvor den maastee passer, anvendt paa vore Forhold ikke komme til at passe, men komme til at frembringe lige den modsatte Virkning. Jeg troer derfor, at man med Hensyn til disse Henviisninger til fremmede Lande maa være noget varsom. Naar man siger, at Man i dette Forhold stræber efter at komme bort fra Friheden i andre Lande, hvo er saa dette „Man“? Jeg tænker mig, at en større Frihed vil man her hos os stræbe efter, men dette „Man“, det er da ikke Apothekerne. I saadanne Interessespørgsmaal er det altid „Indsigtsfulde og Uheldede“, der staae paa „min“ Side, de, som staae paa den anden Side ere det ikke. Saaledes siger man ogsaa . . .

Formanden: Jeg vil dog henstille til det ærede Medlem, om han dog ikke troer, at det er at gjøre en vel stærk Brug af Thingets Taalmodighed ved at gennemgaae et Skrift, der er omdeelt til ærede Medlemmers Underretning. Det er ikke Skriftets Indhold, der her skal forhandles; det har ikke været Hensigten med Ombeligen. Det ærede Medlems Ytringer staae vel i en vis Forbindelse med Forespørgslen, men det ligger dog i Sagens Natur, idet der jo ikke her skal tages nogen Beslutning af Thinget, at man maa søge at begrænse sig.